DERIB

BUDDY LONGWAY

SEIZOENEN VAN EEN LEVEN

door Kathleen

LE LOMBARD

DERIB

BUDDY LONGWAY

SEIZOENEN VAN EEN LEVEN

door Kathleen

LE LOMBARD
BRUSSEL

Eerste druk

© DERIB / DE LOMBARD UITGAVEN
(DARGAUD-LOMBARD nv) 2011

Alle rechten van reproductie, vertaling en aanpassing
zijn uitdrukkelijk voorbehouden voor alle landen.

D/2011/0086/533
ISBN 978-90-5581-753-5

Wettelijk depot: september 2011
Gedrukt in de EU door Canale

DE LOMBARD UITGAVEN
PAUL-HENRI SPAAKLAAN 7
1060 BRUSSEL - BELGIË

WWW.LELOMBARD.COM

WWW.DERIB.COM

Ik heb mijn diploma! Eindelijk ben ik advocaat! Mama en papa daarboven zijn vast erg trots op me. Het is trouwens omwille van hen dat ik mijn studie heb afgemaakt. Nu ik mijn diploma heb, wil ik iets doen wat ik me al lang heb voorgenomen: herinneringen ophalen aan mijn ouders en mijn broer, en ze op papier zetten...

Net als alle kleine meisjes heb ik papa altijd bewonderd. Hij was zo'n knappe man! Ik hield zoveel van hem! Bij hem was ik nooit bang.

Hij was streng maar rechtvaardig. Hij bracht mij respect voor mezelf en voor anderen bij. Hij maakte me tot wie ik nu ben...

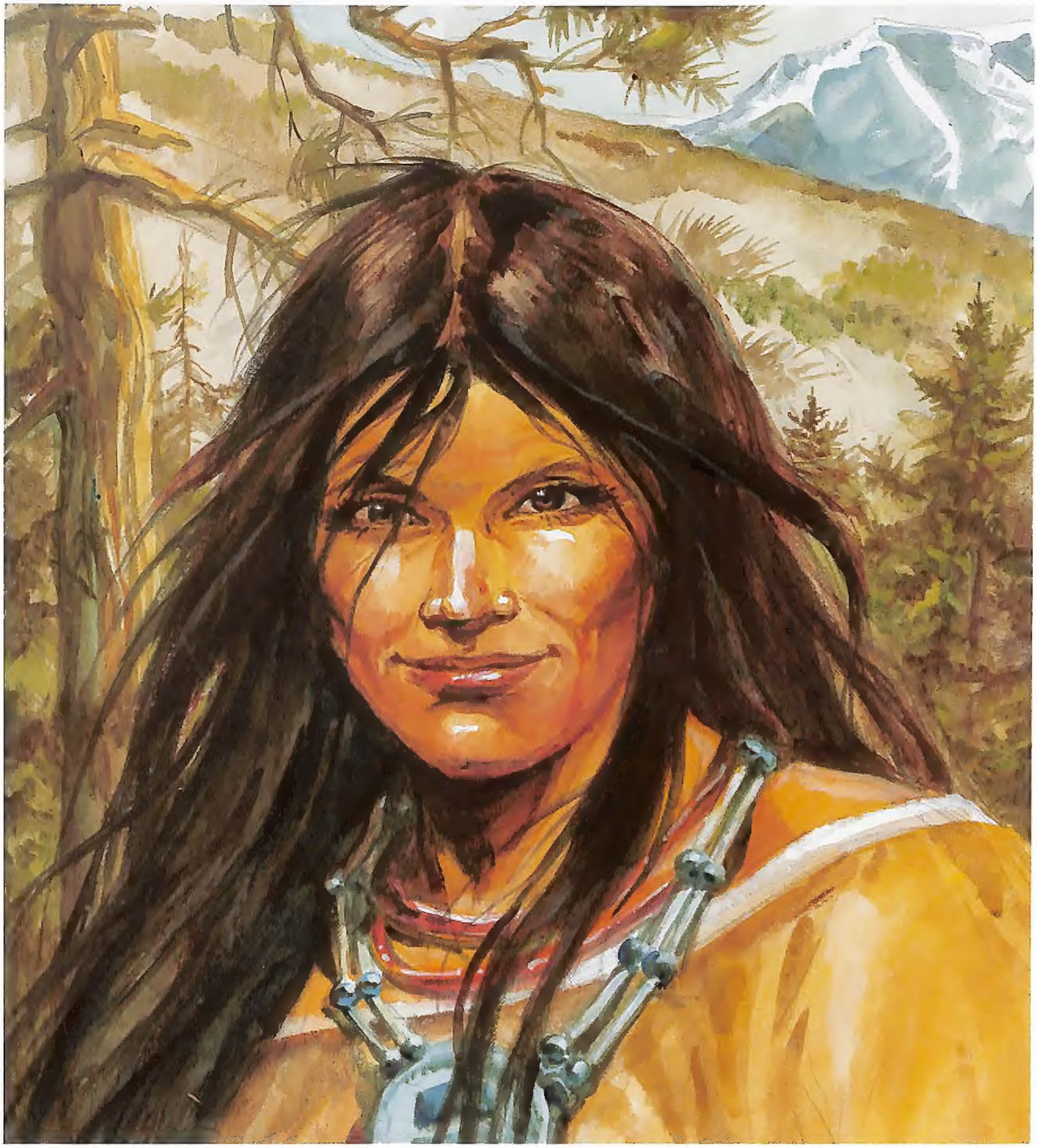

Mama en ik waren twee handen op één buik…
Ik zei tegen mezelf dat ik later als ik groot was, net zo mooi wilde zijn als zij!
Ze hield veel van papa, Jeremie en mij.
Haar liefde voor ons speelt nog altijd een grote rol in mijn leven…

Mijn grote broer Jeremie…
Wat mis ik hem…
Wij hebben samen zoveel beleefd!
Ik vond het heerlijk om met hem te stoeien,
ik had gewild dat ik net zo sterk was als hij.
Ik denk dat ik beter dan hij kon aanvaarden
dat we van gemengd bloed waren, maar ik
had dan ook niet dezelfde problemen…

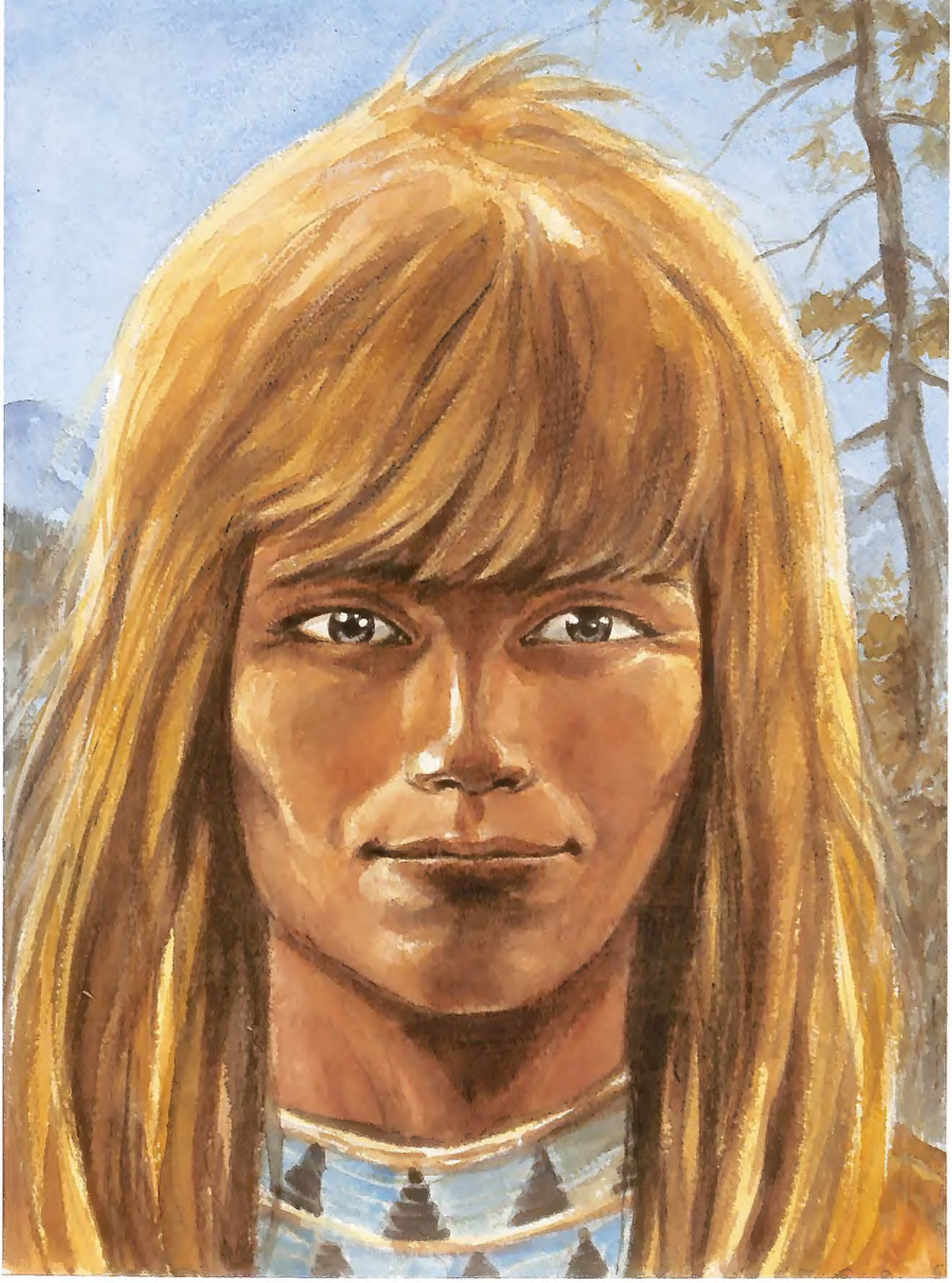

Ik ben ook nu nog jaloers op de bevoorrechte relatie van Jeremie met Wolfje...

Jeremie vertelde over het gezinsleven van voor
mijn geboorte. Hij zei dat mama en papa
graag gingen baden onder de watervallen...
Niet zo lang geleden hebben Jeff en
ik hun voorbeeld gevolgd...
Het was verrukkelijk!

Jeremie vertelde me zo vaak hoe de eland waarop hij met papa jaagde,
hun kano omgooide... Het leek alsof ik er zelf bij was.
De elandschedel boven de deur van onze hut joeg me angst aan,
maar toch vroeg ik Jeremie keer op keer om me te vertellen over hun jacht!
Ik genoot van mijn angst!

Die winter moesten mama en Jeremie afreizen naar mama's stam, naar het sterfbed van mijn indiaanse grootvader... Papa en ik waren in de hut gebleven.

Tijdens een jacht waren we een kudde wilde paarden tegengekomen, die werd achtervolgd door een gekke Mexicaan… Op een gegeven moment werd papa bedreigd door een hengst… Ik weet nog dat ik in mijn hoofd zei: 'Niet doen, paard!' Hij droop af… Wat een herinnering! Ik vraag me nog altijd af of ik het niet heb gedroomd…

Ooit hadden we ruzie met indianen die onder de invloed van alcohol waren. Papa had ingegrepen om een einde te maken aan een handeltje dat twee schurken hadden opgezet met de roodhuiden. Er ontstond onenigheid tussen een van hen, Wolvenkop, en papa. Het eindigde met een knokpartij, die door Wolvenkop werd gewonnen. Ik was erg boos en snapte niet waarom mama zei dat het zo goed was.

Later werden papa en Wolvenkop vrienden...

Gitzwart, het paard van mijn leven. Tegenwoordig is hij een bejaarde heer van stand... Ik heb hem nog geboren zien worden! In de lente die volgde op die beruchte winter waarin ik alleen was met papa... Omdat ik tevergeefs wachtte totdat mijn vader zou besluiten Gitzwart af te richten, ben ik op een dag zonder iets te zeggen op zijn rug geklommen. Wat zat ik daar trots, ook al kwam ik aan het einde van mijn ritje bewusteloos in de rivier terecht... Achteraf gezien moet ik niet goed bij mijn hoofd zijn geweest!

Van jongs af aan ben ik gewend naar de lucht te kijken. Mama en papa hebben me geleerd de wisselingen van de seizoenen af te lezen aan de natuur. Ganzen en eenden weten wanneer ze aan hun trektocht moeten beginnen.
Ik voel wanneer het weer gaat omslaan.
Ik hou van elk jaargetijde op zijn eigen manier...
Je moet leven op het ritme van Moeder Natuur...

En toen kwam die naargeestige herfst waarin papa ons moest verlaten om César te helpen zijn kleindochter Katia terug te vinden. Later ging ook Jeremie weg om zich bij papa te voegen. We zouden elkaar maandenlang niet terugzien...
Mama en ik besloten daarom de winter in het fort door te brengen...

In het fort beleefde ik een van de naarste perioden in mijn leven... Kapitein Ryan haatte indianen en al snel maakte hij ons het leven onmogelijk. Ik voelde me ongelukkig, en papa was er niet om het voor mama en mij op te nemen...

We moesten het fort verlaten en proberen mama's stam te bereiken.

*Mama liet de moed nooit zakken, ze deed alles om me te steunen, maar we leden erg onder het gemis van papa en Jeremie…
Op een nacht, toen ik deed alsof ik sliep, hoorde ik mama huilen…*

Tijdens deze reis leerde mama mij op konijnen te jagen en patrijzen te vangen. Na een poosje was ik er heel bedreven in. Nu ja, in elk geval hebben we nooit honger geleden...
Onze paarden Maanvlek en Gitzwart waren trouwe vrienden, die ons hielpen door te zetten. Elke avond probeerden we ons voor te stellen wat Papa en Jeremie aan het doen waren...

Het weerzien met papa, na meer dan een jaar, was erg aangrijpend. Vooral ook omdat we kort daarvoor waren ontsnapt aan een lawine en mijn leven gered was door een oude indiaan die daarbij zelf omkwam... Later vernam ik dat hij, toen hij jong was, papa's vader had gekend en hem uit jaloezie had vermoord... Een vreemde en tragische samenloop van omstandigheden...

Ons gezin was nu bijna weer herenigd. Alleen Jeremie ontbrak nog. Gelukkig beleefden we een interessant avontuur. Tenminste, in mijn ogen. Papa had opdracht gekregen paarden te vangen voor het leger. We ontmoetten een bijzondere indiaan: Kijkt-Voorbij-De-Wolken. Hij was de beschermer van een troep wilde mustangs. Hij leerde ons hoe we met hen moesten communiceren. Hoewel de gebeurtenissen een tragische wending namen, bewaar ik nog altijd magische herinneringen aan de tijd die we bij de paarden doorbrachten!

Toen we de kudde mee terug namen, ontmoetten we Jeremie.
We konden onze vreugde niet op! Maar al snel begreep ik dat hij veranderd was... Hij vertelde wat hem was overkomen en naarmate zijn verhaal vorderde, werd ik steeds banger. Ik voelde bij hem een enorme haat voor anderen en voor zichzelf. Ik herkende mijn broer niet meer...
Het was afschuwelijk toen hij omkwam door een verdwaalde kogel... Mama, papa en ik waren radeloos van verdriet! Sinds die tijd koester ook ik een haat tegen het leger...

De gewelddadige dood van Jeremie, het leven in het reservaat, de komst van Howard en Jeff... Al die gebeurtenissen hadden me verward, en ik gedroeg me opstandig. Zelfs tegen mijn ouders, die ik veel te passief vond...
Mijn eerste lichamelijke contact met Jeff was nogal onstuimig!

Toen ik besloot met Jeff mee te gaan en het reservaat en mijn ouders te verlaten, kon ik niet vermoeden dat ik hen nooit meer zou terugzien… Ze konden maar moeilijk afscheid van me nemen!
Elke keer dat ik aan dat moment denk, wellen vanzelf de tranen op…

Toen ik hoorde dat mijn ouders dood waren, dacht ik dat mijn verdriet nooit voorbij zou gaan. Maar na verloop van tijd zijn mijn wonden gedeeltelijk geheeld. Het leven zoals wij dat leefden, bestaat niet meer… De tijden zijn veranderd. Ik moet nu alle energie waarover ik beschik, in dienst van anderen stellen, met de hulp en de liefde van Jeff…

De onderlinge liefde van mijn ouders
is voor mij altijd een voorbeeld en een ideaal geweest.

Kathleen

LELOMBARD.COM
9 789055 817535